

Zij delen een verleden...
maar wat is ervan over, zes jaar later?

VER TROUW OP MIJ

JENNIFER L. ARMENTROUT

VERTROUW OP MIJ

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Ijskoud

Vurig

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij (#1)

Ga voor mij (#2)

Blijf bij mij (#3)

Val voor mij (#4)

Kies voor mij (#5)

Het aanzoek (kort verhaal)

Voor altijd (kort verhaal)

Jennifer L. Armentrout

VERTROUW OP MIJ

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401908108
ISBN e-book 9789401908115
NUR 340

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Fire in you*,
© 2017 Jennifer L. Armentrout.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency
te Amsterdam, in samenwerking met Taryn Fagerness Literary Agency in
de Verenigde Staten.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto gettyImages / Geber86

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, elec-
tronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
prior written permission of the publisher.

*‘Ik heb het overleefd omdat het vuur in mij feller
brandde dan de vlammen die me ombulden.’*

– Joshua Graham (Fallout)

HOOFDSTUK 1

Ik kon Avery Hamilton wel iets aandoen.

Met bezwete handen hield ik het stuur vast terwijl ik mezelf dwong om uit de auto te stappen. Het was al veel te laat, maar ik wist dat ik liever met mijn blote voeten over gloeiend hete glaszerven zou lopen dan dat ik weer dat restaurant in moest gaan.

Dat klonk zelfs mij overdreven in de oren.

Maar ik wilde alleen maar naar huis gaan, een legging aantrekken die waarschijnlijk niet voor buitenshuis bedoeld was en op de bank kruipen met een kom dip, kaaschips (de ribbelvariant) en een goed boek. Op het moment had ik zo'n fase waarin ik romans uit de jaren tachtig letterlijk verslond, en ik stond op het punt om met een Vikingroman van Johanna Lindsey te beginnen. Er wachtten verhalen op me over driedubbeldik gespierde alfamannen die korsetten openscheurden. Héérlijk leesmateriaal.

Maar ja, Avery zou me vermoorden als ik vanavond niet kwam opdagen.

Nou, oké, ze zou me niet echt vermoorden, want wie zou er dan op Ava en de kleine Alex passen zodat zij en Cam de deur uit konden? Dat kwam zelden voor en vanavond was dat dus het plan. Cams ouders waren in de stad, dus pasten zij op de kinderen, en ik zat hier, in mijn auto. Ik keek naar een van de Japanse esdoorns die naast de parkeerplaats stonden en het leek alsof het gevaarte elk moment om kon pleuren.

'Ugh,' kreunde ik. Ik kantelde mijn hoofd achterover en leunde tegen de hoofdsteun.

Als ik dit op een andere dag moest doen was het niet zo erg geweest, maar dit was mijn laatste werkdag bij Richards and Dec-

ker. Het was een komen en gaan van mensen in mijn kleine kantoor. Ballonnen. En een ijstaart waar ik misschien twee... drie punten van had gehad. Ik zat er helemaal doorheen.

Het was raar om de plek waar ik vijf jaar had gewerkt achter te moeten laten. Ik had mezelf er zo lang van overtuigd dat ik het daar leuk vond. Ik ging naar mijn werk, deed na de werkdag mijn deur achter me dicht en werd in de tussentijd voor het overgrote deel met rust gelaten zodat ik verzekeringsclaims kon verwerken. Het was een rustig en simpel baantje waar ik mijn gedachten mee kon verzetten, maar er was geen risico dat ik aan het eind van de dag mijn werk met me mee naar huis nam. Van het salaris betaalde ik de huur van mijn driekamerappartement en de maandelijkse afbetaling voor mijn Honda. Het was een rustig, saai en risicoloos baantje, dat prima samenging met mijn rustige, saaie en risicoloze leventje.

Toen deed mijn vader me eindelijk, letterlijk, een aanbod dat ik niet kon weigeren. Dat aanbod had iets in me aangewakkerd, iets waarvan ik dacht dat het lang geleden al ter ziele was gegaan.

Het verlangen om weer echt te gaan leven.

Ja, nogal afgezaagd, maar het was wel zo. De afgelopen zes jaar had ik alleen maar van dag tot dag geleefd. Ik keek niet naar de toekomst. Ik deed geen van de dingen waar ik vroeger van droomde.

Het aanbod van mijn vader aannemen was de eerste stap – de grootste stap – op weg naar een ander leven, maar ik kon nog steeds niet geloven dat ik het deed.

Mijn ouders vonden het verschrikkelijk hoe alles mij vergaan was. Ze hadden zo veel dromen en wensen voor me. Ik had dezelfde...

Ik schrok omdat iemand tegen het raam van mijn auto tikte. Mijn knie knalde tegen de onderkant van mijn stuur toen ik naar links keek.

Avery stond naast mijn auto. Haar haar was knalrood in het licht van de ondergaande zon. Ze wiebelde met haar vingers naar me.

Ik kromp ineem omdat ik me stom voelde en drukte op een knopje. Het raam gleed geluidloos naar beneden. 'Hoi.'

Ze leunde naar voren en steunde met haar onderarmen op het portier, ze stak zo'n beetje haar hoofd de auto in. Ze praatte rechtstreeks in mijn linkeroor. Avery was een paar jaar ouder dan ik en

had twee kinderen, waarvan eentje nog geen jaar geleden geboren was. Maar met die sproetjes en warme, bruine ogen, leek het net alsof ze nog maar begin twintig was. ‘Hé, waar ben je mee bezig?’

Ik keek van haar naar de voorruit en weer terug. ‘Eh, ik... dacht na.’

‘Aha.’ Avery glimlachte een beetje. ‘Ben je daar al bijna klaar mee dan?’

‘Ik weet het niet,’ murmelde ik. Ik voelde mijn wangen branden.

‘De serveerster heeft net de bestelling voor het drinken opgenomen. Ik heb een colaatje voor je besteld,’ zei ze. ‘Geen licht. Ik hoop dat je bij ons komt voordat we de voorafjes gaan bestellen, want Cam heeft het over voetbal en je weet hoelang ik naar hem kan luisteren als hij het over voetbal heeft.’

Mijn rechtermondhoek krulde een beetje omhoog. Cam had een aantal jaren professioneel voetbal gespeeld. Nu ging hij coachen bij Shepherd, wat betekende dat hij vaker thuis was. ‘Het spijt me dat ik jullie zo lang heb laten wachten. Ik was niet van plan om jullie te laten zitten, hoor.’

‘Dat had ik ook niet gedacht, maar ik vermoedde wel dat je een beetje aansporing kon gebruiken.’

Ik keek haar weer aan en het glimlachje verdween van mijn gezicht. Dit hier was ook een onderdeel van mijn voornemen om weer de wereld in te gaan en mijn leven te leiden, maar het was nog niet zo gemakkelijk. ‘Weet... weet hij het van...?’ Ik wees naar mijn gezicht.

Avery keek me meelevend aan, stak haar hand naar binnen en klopte me op de arm. Ik kneep weer als een malle in mijn stuur. Ze knikte. ‘Cam is er niet tot in detail op ingegaan, uiteraard, want het is niet aan hem om dat te vertellen, maar Grady weet er wel wat van.’

Oké, hij zou dus in elk geval niet al te verbaasd zijn als hij me zag.

Alhoewel... Van een afstandje was er weinig aan me te zien. Van dichtbij kon je pas zien dat er iets niet helemaal klopte aan mijn gezicht.

En daar zag ik vanavond tegen op, iets waar ik altijd tegen opzag als ik iemand voor het eerst ontmoette. Sommige mensen gooiden

het er meteen uit, totaal schaamteloos alsof ik er geen problemen mee zou hebben, en lieten me denken aan een bepaalde bewuste avond die ik juist om heel veel redenen wilde vergeten. Zelfs als ze niks vroegen over wat er met mijn gezicht gebeurd was, dachten ze er wel aan, want dat zou ik ook doen. Dat betekende niet meteen dat ze slechte mensen waren. Het waren gewoon mensen.

Ze starden me aan, probeerden uit te vogelen waarom mijn rechterkaak er zo anders uitzag dan mijn linkerkaak. Ze probeerden het niet te opzichtig te doen, maar ze bleven toch naar mijn linkerwang kijken en vroegen zich af wat de reden nou was waarom er zo'n diepe deuk vlak onder mijn kaakbeen zat. Daarna vroegen ze zich af of de doofheid van mijn rechteroor iets te maken had met de rest van mijn gezicht.

Niemand stelde die vragen, maar ik wist gewoon dat ze daaraan dachten.

'Het is echt een leuke kerel,' ging Avery verder, en ze gaf een kneepje in mijn arm. 'Hij is superaardig en heel knap. Ik had je al verteld hoe knap hij is, toch?'

Ik glimlachte zo goed als ik kon, wat er altijd een beetje nep uitzag, of het leek erop dat ik grijnsde. Ik kon mijn linkermondhoek nooit zo goed bewegen. 'Ja, dat heb je me al een paar keer verteld.' Ik zuchtte terwijl ik van mezelf het stuur los moest laten. 'Het spijt me. Ik ben er klaar voor.'

Avery deed een stap achteruit en ik drukte op het knopje om het raam dicht te doen. Ik zette de auto af en pakte mijn lavakleurige schoudertas van de stoel. Schoudertassen waren helemaal mijn ding. Dat was dan ook het enige waar ik altijd helemaal op losging; ik kon er echt belachelijke bedragen aan uitgeven. Deze herfstige schoudertas was bij lange na niet de duurste die ik ooit had gekocht.

Ik stapte de koele septemberlucht in en wilde dat ik iets warmers had aangetrokken dan de dunne zwarte coltrui die ik nu droeg, maar die matchte zo goed met mijn zwarte knielaarzen. Ik wilde vanavond wel echt een goed voorkomen hebben. Je weet wel, moeite doen voor mijn uiterlijk, wat inhield dat ik ook moeite deed voor deze date.

'Je moet je niet steeds verontschuldigen.' Avery haakte haar arm

door mijn linkerarm. ‘Geloof me. Neem het aan van iemand die zich om de haverklap voor niets verontschuldigde. Je hoeft je niet te verontschuldigen als je niks verkeerd gedaan hebt.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Ik wist dat Avery een aardig kut-verleden had. Heel lang had ik er geen weet van gehad wat ze allemaal had meegemaakt, maar ongeveer vijf jaar geleden had ze me in vertrouwen genomen. Toen ik het hoorde wat ze had doorgemaakt, ook al was het heel wat anders dan wat ik had meegemaakt, hielp dat wel. Vooral toen ik zag dat ze verderging met haar leven na zo’n traumatische gebeurtenis. Ze was gelukkig en gezond, en verliefd.

Avery was het bewijs dat littekens, of ze nou lichamelijk of emotioneel waren, niet alleen een teken van overleving waren maar ook iets waar je hoop uit kon putten.

‘Ja, maar jullie zitten al een poosje op me te wachten,’ zei ik. Ik vouwde mijn arm om mijn nek en pakte enkele lange haarlokken beet. Ik sleepte ze naar mijn linkerschouder zodat het dikke haargordijn naar voren viel. ‘Ik ben al bijna zevenentwintig. Je had me echt niet bij mijn auto op hoeven halen.’

Avery lachte. ‘Het komt weleens voor dat Cam me uit de kast moet sleuren en een wijnfles uit mijn handen moet trekken, dus dit is nog niets.’

Ik lachte bij de beelden die daarbij in me opkwamen.

‘Ik ben blij dat je vanavond toch gekomen bent.’ Avery bevrijdde haar arm en opende de deur. ‘Ik denk dat je Grady wel leuk zult vinden.’

Dat hoopte ik dus ook.

Maar ik had er geen hoge verwachtingen van, voornamelijk omdat ik, nou ja, niet veel geluk had met mensen van het andere geslacht. Ik had tot nu toe nog maar interesse gehad in twee jongens. Ik wilde niet eens aan de eerste denken – aan hém – want dat was een zwart gat waar ik niet weer in wilde vallen. En er was nog die ene jongen waar ik drie jaar geleden mee had gedatet, maar die behandelde me alsof hij onze dates van de belasting wilde aftrekken onder het kopje donaties aan goede doelen.

Op die twee na had ik eigenlijk nooit gedatet en ik geloofde er heilig in dat mijn moeder bang was dat ik nooit zou trouwen, kin-

derloos en de rest van mijn leven alleen zou blijven, met een stel exotische vogels in mijn appartement.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Avery.

Ik knikte, ook al had ik er niet extreem veel zin in. Ik loog, want soms was liegen net als overleven. Je deed het zonder dat je het beseftte. ‘Ik ben er klaar voor.’

HOOFDSTUK 2

Met een knoop in mijn maag liep ik achter Avery aan het restaurant in. Ik hield mijn blik strak gericht op de mooie groene sweater die ze droeg zodat ik nergens door afgeleid werd. Het was vreemd om me onder de mensen te begeven, omdat ik door het rumoer het overzicht een beetje kwijtraakte. Alsof ik maar half doorhad wat er allemaal om me heen speelde. Me mengen in gesprekken in grote groepen of als er veel lawaai om me heen was, had voor mijn gevoel net zo veel zin als met mijn kop een spijker in de muur proberen te rammen.

Avery begon langzamer te lopen toen we een tafel naderden, en Cam keek op met zijn uitzonderlijk helderblauwe ogen. De eerste keer dat ik Cam had gezien, was ik zo'n beetje aan de grond genageld en kon ik geen stom woord uitbrengen. Zo knap was hij, en hij was zo vreselijk verliefd op zijn vrouw dat ik er soms jaloers op was. Aan de ontvangende kant te staan van zo'n toewijding en acceptatie was iets wat ik nog nooit gevoeld had. Om eerlijk te zijn dacht ik ook dat zoiets niet voor iedereen weggelegd was. Het was net zo zeldzaam en prachtig als een alligator met albinisme.

'Je hebt haar gevonden.' Cam leunde achterover op het bankje en grijnsde naar Avery. 'Goed werk, vrouw.'

Ze grijnsde en schoof naast hem op het bankje.

'Het spijt me,' zei ik, en ik liet mijn tas van mijn schouder glijden terwijl ik de indringende blik negeerde die Avery me toewierp. 'Ik was een beetje laat.'

De man die met zijn rug naar me toe zat – dat moest Grady zijn – stond op en draaide zich om. Tot mijn grote opluchting constateerde ik dat hij links van me ging zitten. Ik keek op en zag dat hij een

paar centimeter langer was dan ik, en net zo knap als Avery had beweerd. Zijn zandkleurige haar en lichtblauwe ogen deden me denken aan het strand. Hij glimlachte op een vriendelijke en warme manier.

‘O, maak je niet druk,’ zei Grady. ‘Het is leuk om je te ontmoeten.’

‘Insgelijks,’ antwoordde ik. Ik liep een beetje rood aan toen hij mijn stoel voor me naar achteren schoof en wachtte totdat ik ging zitten. Dat deed ik dan ook, en ik hing mijn schoudertas voorzichtig over de rugleuning van mijn stoel. Onder geen beding zou ik mijn fraaie schoudertas op de grond zetten. Ik keek naar mijn tafelenoten. ‘Dus, eh, hebben jullie al eten besteld?’

‘Ik heb spinazie-artisjokdip besteld.’ Cam legde zijn arm over de rugleuning van het bankje, achter de rug van Avery. ‘En kaasfrietten... met extra bacon en kaas.’

‘Iemand hier kan schransen alsof-ie de hele dag voor de kost heen en weer rent over een veldje,’ zei Grady, en hij grijnsde terwijl hij naar mij keek. ‘Dit in tegenstelling tot de rest van ons.’

Cam gniffelde. ‘Het is niet eerlijk verdeeld in de wereld.’

Ik pakte mijn glas cola en nam een slok om mijn droge keel te smeren, en mijn zenuwen te bedwingen. ‘Hé, Avery zei dat je bij Shepherd werkt?’ begon ik.

Grady knikte en praatte recht tegen me aan; hij was duidelijk op de hoogte van mijn gedeeltelijke doofheid. ‘Ja, maar mijn baantje is lang zo leuk niet als dat van Cam. Ik geef scheikundeles.’

‘Hij doet gewoon bescheiden,’ zei Cam, en hij wachtte tot ik me naar hem bijdraaide voordat hij verderging. ‘Hij is de jongste professor op de bèta-afdeling.’

‘Wauw. Dat is indrukwekkend,’ zei ik. Ik vroeg me af of hij wist dat ik gekapt was met mijn studie en wat hij daarvan vond. Je moest een behoorlijk stel hersens hebben om scheikundeleraar te worden. ‘Hoelang doe je dat al?’

Toen hij mijn vraag beantwoordde, zag ik dat zijn blik over mijn gezicht gleed, richting mijn wang, maar zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet, en ik wist niet zo goed wat dat betekende. ‘Ze hadden het erover dat jij ook op Shepherd gezeten hebt?’

Ik knikte en keek naar Avery. ‘Dat klopt...’ Ik sloot mijn mond omdat ik niet meer wist wat ik verder moest zeggen. De stilte sloopte voort en ik pakte mijn glas er weer bij.

Cam redde me uit de situatie door te beginnen over de zevenjarige Ava, die gek was op voetbal. ‘Zij gaat echt wel de profkant op.’

‘Nee, ze gaat dansen,’ zei Avery.

‘Waarschijnlijk kan ze beide wel,’ zei Grady. ‘Of niet soms?’

Het duurde even voor ik doorhad dat hij het tegen mij had. ‘Met haar energieniveau? Daarmee kan ze wel dansen, voetballen én op atletiek.’

Avery lachte. ‘Ons meisje is... Nou, we hebben onze handen wel vol aan haar.’

‘Het is vreemd dat Alex juist de rustige is van de twee,’ zei Cam vrolijk. ‘Ik had juist verwacht dat hij een druktemaker zou zijn.’

‘Geef hem nog wat tijd,’ reageerde Avery droog. ‘Hij is pas elf maanden.’

‘Hij gaat ook voetballen.’ Cam leunde naar voren en kuste Avery’s wang voordat ze kon reageren. ‘Jij pendelt ze in een minibusje steeds naar hun trainingen.’

‘God sta me bij,’ zei Avery lachend.

Toen verscheen de serverster aan onze tafel. Ze bleef abrupt staan toen ze naar Grady keek, en daarna naar mij. Ik keek snel naar de menukaart en besloot voor gegrilde kip en aardappeltjes te gaan. Ik keek niet naar haar toen ik mijn bestelling doorgaf, want ik wilde er niet achter komen of ze me nu aanstaarde of niet.

Toen ze wegging om de bestelling af te handelen, ging het gesprek verder, en ik vond het heerlijk om naar het geleuter te luisteren tussen Cam en Avery. Ik moest altijd glimlachen om hen, hoe ik zelf ook in mijn vel zat.

Het was rustig toen de voorafjes gebracht werden, en ik bedankte Grady mompelend toen hij aanbood om wat op mijn kleine bordje te scheppen.

‘Cam had het erover dat je maandag met je nieuwe baan begint?’ vroeg hij. Er fonkelde oprechte interesse in zijn ogen.

‘Ik heb hem in geuren en kleuren verteld wie je vader is.’ Cam

grijnsde schaaachtig. Dat verbaasde me niets. Cam was helemaal weg van de Lima Academy. ‘Sorry.’

‘Is niet erg,’ zei ik. En dat was ook zo. Ook al wilde ik niet in mijn vaders voetsporen treden, ik was trots op wat hij en zijn broers allemaal bereikt hadden. ‘Mijn achternaam spreekt zo’n beetje boekdelen.’

‘Ik had het anders niet geweten,’ gaf Grady toe. Zijn wangen werden roze toen ik hem verbaasd aankeek. ‘Ik bedoel, ik volg dat hele mixed martial arts-gebeuren niet zo.’

Dat ‘mixed martial arts-gebeuren’ besloeg wel een heel groot deel van mijn leven.

Mijn vader zat me daar al jaren mee achter de broek, vooral toen hij zijn hyperdeluxe mixed martial arts-instituut oprichtte, en daarna nog een vechtsportschool in Martinsburg, op minder dan een kwartiertje afstand van waar ik toen aan Shepherd University studeerde. God, ik was zo pissig toen ik erachter kwam dat mijn familie me praktisch naar de universiteit volgde. Mijn vader bleef in Philadelphia, maar er was altijd wel een van mijn vijfduizend ooms in de buurt.

Mijn vader wilde dat ik weer thuiskwam en in Philly ging werken, maar ongeveer twee jaar geleden had hij eindelijk begrepen dat dat nooit ging gebeuren. Echt nooit. Ik had te veel herinneringen aan die plek, het deed me allemaal veel te erg denken aan... het deed me denken aan hém en hoe ik vroeger was.

Maar ongeveer zes maanden geleden was mijn vader er weer over begonnen. En mijn moeder. En oom Julio en Dan en Andre en, godsamme nog aan toe, het leken wel een stel Gremlins die na middernacht te vreten kregen. Alleen was het dit keer iets anders begonnen. Andre, die op dat moment algemeen directeur van de Lima Academy in Martinsburg was, wilde begin oktober terugverhuizen naar Philly, want West Virginia vond hij niet tof genoeg of zo. Mijn vader bood me de functie van algemeen directeur niet aan, maar wel een baan als directieassistente – een functie die voorheen nog niet op de locatie in Martinsburg bestond. De functie hield in dat ik toezicht zou houden op de dagelijkse gang van zaken bij de Academy, en ondertussen onderzocht welke uitbreidingsmo-

gelijkheden er lagen. Hij wilde iemand die hij kon vertrouwen en die het bedrijf kende terwijl hij op zoek ging naar een nieuwe algemeen directeur. Het aanbod was erg aantrekkelijk, maar ik wees het af.

Toen kwam mijn vader bij mijn appartement en gaf me een papiertje met daarop het salarisaanbod en enkele erg aantrekkelijke secundaire arbeidsvoorwaarden, en ik moest toch wel ontzettend dom en koppig zijn wilde ik dat afwijzen. Maar ook al was het aanbod nog zo geweldig, dat was niet de reden waarom ik het uiteindelijk accepteerde. Hij kwam op het juiste moment, toen ik gewoon... toen ik die raamloze ruimte waarin ik werkte zo beu was, en de inhoud van het werk – dat eigenlijk zo goed als inhoudsloos was. Mijn vaders aanbod speelde in op de Jillian die ik vroeger was geweest, en een deel van me wist dat hij mijn vroegere ik wilde bereiken door me steeds opnieuw een baan aan te bieden.

‘Ik wel,’ zei Cam.

‘Dat weten we.’ Avery zuchtte. ‘We weten het allemaal.’

‘Dus je... je hebt echt geen flauw idee waar mijn achternaam voor staat?’ vroeg ik. Ik vond het wel verfrissend, een man die niet stiekem fantaseerde dat hij de ring in kon gaan en er weer heelhuids uit zou komen.

‘Niet echt. Is dat heel erg?’

‘Nee.’ Ik liet mijn kin zakken en glimlachte, daarna keek ik hem aan. ‘Dat is... juist goed.’

We keken elkaar aan. ‘Ik ben blij dat te horen,’ zei hij.

Mijn gezicht werd weer warm, dus ik richtte me maar op mijn bord. Ik prikte in de kaasfrietten en mijn buik knorde. Als ik thuis was geweest, had ik mijn halve bord al leeggegeten, maar ik mocht van mezelf niet schransen alsof ik lange tijd geen eten had gezien.

Het etentje verliep... verrassend soepeltjes.

Cam en Avery hielden het gesprek natuurlijkerwijs op gang en haakten in als er te lange stiltes vielen, wat niet zo vaak gebeurde. Grady was iemand met wie je makkelijk kon praten, hij betrok me steeds weer bij het gesprek. Het gebeurde slechts een paar keer dat Cam en Avery me aanspraken en ik ze niet gehoord had. Dat vonden ze kennelijk niet erg, wat het voor mij ook makkelijker

maakte om me er niet druk om te maken.

Onze hoofdgerechten werden gebracht toen Grady me vertelde over een nieuwe kunstexpositie bij Shepherd. De manier waarop zijn ogen glinsterden toen hij het erover had, daaraan kon je zien dat het zijn passie was.

En het was schattig.

‘Het klinkt erg leuk,’ zei ik en ik pakte mijn vork. ‘Ik ben de laatste tijd niet echt naar exposities geweest.’ Eigenlijk nog nooit. Echt hoor. Ik keek niet eens naar kunst. Niet dat er iets mis mee was, maar het was gewoon niet iets wat ik deed.

Maar goed, ik deed sowieso niet veel.

‘Ik kan je wel meenemen,’ opperde Grady grijnzend. ‘Graag zelfs.’

Mijn lippen gingen vaneen door dat plotselinge aanbod. We konden het goed met elkaar vinden, dus ik wist niet zo goed waarom ik zo van mijn stuk gebracht werd, maar het was wel zo. Ik wilde reageren, maar ik beseftte dat ik niet wist wat ik moest zeggen. Ik wist niet zeker of ik nou blij was met dat oprechte aanbod of dat het me eigenlijk helemaal niets deed.

Een maar al te bekend gevoel ging door me heen, een gevoel dat ik meestal 's nachts kreeg als ik in bed lag, waar ik wakker van lag. Het was hoe ik me voelde toen ik nog wat met Ben had; het gevoel dat de reden was dat ik bij hem bleef, want ik zag niets beters voor mezelf. Niet omdat ik niet beter verdiende, maar ik... Ik had mijn hart aan hem gegeven. Toen het uiteindelijk brak, waren de stukjes die ik weg had gegeven niet eens meer van mij.

Mijn hart was niet meer één geheel.

En dat klonk sommige mensen dramatisch en gek in de oren, maar dat maakte me niets uit. Het was de waarheid. Ik wist niet of ik ooit weer zoiets voor iemand kon voelen. Dus nam ik maar genoegen met Ben. Zou ik dat ook met Grady doen als het erop aankwam? Genoegen nemen?

O god, wacht eens even.

Zat ik hier nou echt te overwegen iets met Grady te beginnen terwijl ik hem nog maar amper een uurtje kende?

Ik moest eens rap normaal doen.

‘Jillian?’ zei Grady, en ik dacht dat hij dacht dat ik hem niet verstaan had.

‘D-dat zou leuk zijn,’ perste ik uit mijn strot.

Hij keek iets te lang naar me, en ik vroeg me af of hij merkte dat ik zenuwachtiger begon te worden.

‘Ik ben zo terug.’ Ik legde mijn opgevouwen servet op de tafel, stond op en liep om de stoel heen. Ik voelde Avery’s bezorgde blik op me branden, en ik wilde nergens een punt van maken, maar ik verzekerde haar dat het wel goed met me zat.

Ik had even een minuutje nodig.

Of drie.

Ik liep door de smalle paadjes tussen de tafels naar de toiletruimte. Pas toen ik de dubbele deuren openduwde en voor de met water bespetterde spiegel stond, besepte ik dat ik mijn schoudertas bij de tafel had achtergelaten, dus een extra laagje lippenstift aanbrengen zat er niet in.

Ik pompte wat zeep op mijn handen en schoof ze onder de kraan. Het water stroomde en spoelde de zeep eraf terwijl ik langzaam opkeek naar mijn eigen spiegelbeeld. Normaal gesproken keek ik niet zo lang naar mezelf, eigenlijk alleen maar precies lang genoeg om een laagje make-up aan te brengen waardoor ik er niet uitzag als een clown.

Maar nu ik hier zo stond, keek ik wel eens goed naar mezelf.

Normaal had ik mijn haar altijd opgestoken, maar ik was ermee gestopt om dat elke dag te doen. Nu hing het in golven en de puntjes krulden over mijn borsten. Ik had vroeger ook een lange pony gehad, maar gelukkig lag die tijd achter me. Ik had eindelijk onder de knie hoe ik eyeliner moest aanbrengen. Dat mocht een wonder heten. Mijn ietwat rode gezicht stak af tegen mijn natuurlijk getinte huid. Mijn lippen waren voller en mijn neus stond recht.

Ik had een scheiding naar links in mijn haar zodat het mijn wang bedekte... en mijn wang zag er niet eens zo erg uit, al helemaal niet als je bedacht hoe hij eruitzag toen ik er voor het eerst naar keek na... al die dagen in het ziekenhuis.

Bah, mijn hele gezicht zag er niet uit.

Ik had een diepe kuil in mijn linkerwang gehad, haast alsof

iemand er een ijspriet in had gestoken, en terwijl ik naar mijn rechterkaaklijn keek, stond ik nog steeds versteld van wat plastische chirurgie kon doen. Mijn halve gezicht was letterlijk gereconstrueerd met delen uit mijn bekken en er was ook een berg tandartswerk nodig geweest om weer een fatsoenlijk functionerend gebit te krijgen.

Plastisch chirurgen hadden dan wel geen toverstokjes, maar toveren, dat konden ze zeker. Als je me niet recht van voren bekeek, zag je niet dat mijn rechterkaak dunner was dan mijn linker.

Je zou niet vermoeden wat er die avond met me gebeurd was.

Nu staaarde ik naar mezelf op dezelfde manier als die bewuste avond, zes jaar geleden, in een toiletruimte, slechts enkele minuten voordat mijn leven compleet veranderde.

Het was niet dat ik nu baalde van mijn uiterlijk. Het feit dat ik nog leefde was een van die bijzondere en zeldzame stukjes statistiek.

Maar zelfs de wetenschap dat ik geluk had gehad veranderde niets aan het feit dat ik me... misvormd voelde. Dat was een hard woord. Ik gebruikte het dan ook niet vaak. Dat zeggen tijdens een date die prima verliep was waarschijnlijk niet zo'n goed plan.

Ik haalde diep adem en schudde mijn hoofd. Ik moest mijn gedachten vanavond niet die kant op laten dwalen. Tot nu toe verliep het etentje vlekkeloos. Grady was aardig en hij was knap. Ik zag mezelf nog wel een keer met hem afspreken, naar een kunstexpositie gaan, en misschien ook nog wel voor een bakje koffie.

En dat was juist wat me zo tegenstond.

Ik zou niet toestaan dat het leven me ging tegenstaan.

Mooi niet.

Ik kon hem wel een kans geven zonder me zorgen te maken of ik slechts genoeg met hem nam.

Ik draaide me om van de wastafel, droogde mijn handen af en pakte mijn haar zodat het naar voren viel, over mijn linkerschouder en wang. Ik liep de toiletruimte uit en de smalle hal in, en keek naar de grond toen ik er na twee stappen achter kwam dat er iemand vlak achter de deur stond en tegen de muur leunde. Gelukkig net op tijd, anders was ik tegen hem aan gebotst.

Happend naar lucht zette ik een stap achteruit. Ik zag alleen een

goed vallende zwarte broek en... oude zwart-witte gympen? Wat een vreemde combinatie, maar die schoenen deden me denken aan...

Ik schudde mijn hoofd en stapte opzij. 'Sorry...'

'Jillian.'

Ik bleef staan.

De tijd stond stil.

Alles stopte op mijn hart na, want plots ging dat juist als een razende tekeer in mijn borstkas. Die lage, rauwe stem. Die herkende ik uit duizenden. Langzaam keek ik op, al wist ik al wie ik zou zien, maar ik weigerde het te geloven.

Brock Mitchell stond pal voor me.

Jillian heeft nooit echt gedacht dat een groots en meeslepend leven voor haar was weggelegd. Ze was al blij genoeg dat ze zich had ontworsteld aan de controlerende omgeving van haar familie, de Lima's, die een florerend bedrijf runnen waardoor iedereen in de wijde omtrek weet wie ze is. Het verbaast haarzelf nog wel het meest als ze uitgerekend bij de Lima Academy een baan aanneemt. En ze weet helemaal niet meer waar ze het zoeken moet als blijkt dat ze zonder het te willen de personal assistant is geworden van Brock, op wie ze ooit smoorverliefd was. Gelukkig heeft ze nu haar zaakjes wel wat beter op orde. Ze valt echt niet een tweede keer als een blok voor Brock. Nee, echt niet. Heus. Gaat niet gebeuren...

Yeah right.

Vertrouw op mij is het zesde en laatste deel in de *Wacht op mij*-serie van bestsellerauteur **Jennifer L. Armentrout**, die het genre New Adult als geen ander in de vingers heeft. Haar zesdelige boekenserie veroverde de harten van talloze lezers. Dit afsluitende deel is een must have voor alle fans!

NUR 340

ISBN 978-9401908108

www.zomerenkeuning.nl

Z&K